

MARI KARPPINEN

TAMMI

MINUN
AMERIKKANI

**MARI
KARPPINEN
MINUN
AMERIKKANI**

TAMMI

HELSINKI

Teoksen kirjoittamistyötä ovat tukeneet
Suomen tietokirjailijat ry, Tiedonjulkistamisen
neuvottelukunta ja WSOY:n kirjallisuussäätiö.

1. painos

© Mari Karppinen ja Tammi, 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-7650-2

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

SISÄLLYS

1. Huippukokous.....	7
2. Mari goes to America	21
3. Trumpin nousu	37
4. Tinder-treffit	57
5. Jos katse voisi tappaa	77
6. Tahdon	87
7. ”Paha, paha lespo”	97
8. Puhtaat lakanat	102
9. Ruumisrekkoja.....	111
10. Diego (00737).....	122
11. Boogaloo	128
12. Maha pystyyn	144
13. Tunnelirotat	152
14. Niuvanniemi	163
15. Pitkäperjantai	168
16. Alma	177
17. 40 000 euroa.....	185
18. Pappa	193
19. Töihinpaluu.....	198
20. Päiväkodin vartijat	210

21. Auringonpimennys	218
22. Harrisin nauru.....	225
23. My fellow Americans	238
24. Äänestyskopissa	250
25. Vaali-ilta	264
26. Trump 2.0.....	270
27. Liia.....	278
28. Kenen Amerikka?.....	285
29. ”100 päivää hevompaskaa”	297
30. Kilpaimartelua	307
31. Torakan paluu.....	322
32. Vastavoima.....	331
33. Demokratian vahtivuoro	342

1. HUIPPUKOKOUS

Ohjaaja antoi varoituksen korvanappiini. Muutaman sekunnin päästä olisin suorassa lähetyksessä suomalaisten olohuoneissa. Olin yhdessä modernin aikamme tärkeimmistä huippukokouksista. Suomen ja koko Euroopan turvallisuus oli vaakalaudalla, mutta minä tein pissatanssia.

Olin ollut tuntikausia jumissa turvatarkastuksissa alaskalaisessa sotilastukikohdassa, eikä Yhdysvaltain salainen palvelu ollut päästänyt minua vessaan. En pystynyt enää seisomaan paikallani. Uutisankkurit, ohjaaja eivätkä katsojat Suomessa tienneet tuskaani, ja mietin, miten saisin tanssini loppumaan.

Kuulin, kun *Seitsemän uutisten* alkutunnus pyörähti käyntiin ja ankkurit alkoivat rummuttaa päivän päätuutista: ”Trump ja Putin tapaavat, presidentit matkalla Alaskaan... Kirjeenvaihtajamme Mari Karppinen seuraa huipputapaamista suoraan tapahtumien keskiöstä.” Kaikeksi keskiössä MTV:n mikrofonin kädessäni siirtelin painoa jalalta toiselle polvet toisiaan vasten pissaa epätoivoisesti pidättäen.

Olin tarkasti vartioitu. Ympärilläni oli armeijan sotilaita, salainen palvelu ja Alaskan vuoret. En saanut liikkua minnekään ilman lupaa. Minut oli päästetty ulos lehdistöä kuljettavista linja-autoista vain suoran lähetyksen ajaksi, ja nyt seisoin bussin vieressä sotilastukikohdan teatterin parkkipaikalla suorassa lähetyksessä.

Uutisankkurin ensimmäinen kysymys koski huippupaamisen turvatarkastuksia, mutta ainoa ajatus päässäni oli: jos pissaan housuun vain vähän, auttaako se vai pahentaako se tanssia? Aloitin vastaamisen hieman keiuksen. Mietin, huomaavatko katsojat tanssini vai näyttääkö se siltä, että tärisen Alaskan kylmyydestä.

Lehdistölle varatussa armeijan linja-autossa olin kysynyt sotilailta jo useamman kerran, emmekö voisi päästä vessaan. Joka kerta jämäkän ystävälliset jenkki-sotilaat olivat lähteneet kysymään asiaa korkearvoisemmilta ja palanneet takaisin vastauksen kanssa, joka oli jyrkkä ”ei”. Amerikkalaisen televisiokanava NBC:n veteraanikuvaaja Steve istui vieressäni ja huomasi kärsimykseni. Hän kysyi, montako kuppia kahvia olin juonut.

– Kaksi, vastasin pää painuksissa.

Olin joutunut heräämään jo puoli neljältä aamulla, ja yöunet olivat jääneet lyhyiksi.

– Juuri tästä syystä join vain yhden, Steve nauroi.

Hän pystyi kuitenkin samaistumaan hätääni, sillä hätä oli hänelläkin.

Samassa bussissa minun ja Steven lisäksi kärsivät liberaalin uutiskanavan CNN:n tähtitoimittaja Kaitlan Collins, oikeistolaisen kaapelikanavan Real America's Voicen Brian Glenn ja moni muu amerikkalaisen median edustaja. Miksi juuri minut oli valittu tänne heidän joukkoonsa? En ollut kuullut kenestäkään muusta suomalaisesta toimittajasta tai pohjoismaalaisesta mediasta, joka olisi saanut Valkoiselta talolta akkreditoinnin Venäjän presidentin Vladimir Putinin ja Yhdysvaltain presidentin Donald Trumpin harvinaiseen huippukokoukseen. Eurooppalaisia medioita oli muutenkin paikalla poikkeuksellisen vähän, joten olin innoissani minulle annetusta mahdollisuudesta.

Huippukokouksen jännitettä lisäsi Ukrainan kriittinen tilanne ja se, että Putin oli kansainvälisen tuomioistuimen pidätyslistalla ja vieraili ensimmäistä kertaa länsimaassa pidätysmääräyksen jälkeen. Trump isännöi Venäjän presidenttiä amerikkalaisessa Joint Base Elmendorf–Richardsonin sotilastukikohdassa, ja hänen toimiaan seurattiin Suomessa hermostuneena. Suomalaisia huolestutti, miten Trump kehui usein Putinia ja imarteli tätä jatkuvasti. Sen sijaan Ukrainan osalta Trump oli muuttanut monta kertaa mieltään, eikä hänen ja Yhdysvaltain sitoutumisesta Eurooppaan ja sotilasliitto Natoon ollut täyttä varmuutta. Historian paino ja nykyhetken jännitteet tuntuivat bussissa. Siitä huolimatta minun päällimmäinen ajatukseni oli, miten kauan ihminen voi olla käymättä vessassa.

Olin saapunut meille lehdistölle määrättyyn lokautioon jo aamulla ennen auringonnousua. Vastassa oli ollut amerikkalaisia sotilaita, jotka olivat esittäneet kaikille yhden mutta olennaisen kysymyksen:

– Amerikkalainen vai venäläinen?

Vastasin amerikkalainen, ja minut ohjattiin samaan johon muiden amerikkalaisten kanssa. Mietin, johtuiko saamani akkreditointi tuoreesta Yhdysvaltain kansalaisuudestani – olin saanut sen vain kymmenen kuukautta aiemmin – vai oliko Suomen mainostelevisio sekoitettu amerikkalaiseen musiikkitelevisio MTV:hen? Jälkimmäinen vaihtoehto huvitti minua. Suomalainen kirjeenvaihtajakollegani vakuutteli minulle, että minut oli valittu kokemukseni takia. Olin suomalaisen valtamedian pitkäaikaisin Yhdysvaltain-kirjeenvaihtaja ja raportoinut Trumpin molemmilta kausilta. Yleensä Trumpin hallinto suhtautui nihkeästi pienten maiden medioihin tilanteissa, joissa maailmanlaajuinen kiinnostus oli suurta. Hallinto suosi mieluummin vaihtoehtoisia amerikkalaisia medioita, joten olin melko varma siitä, että valintani taustalla oli joko sekaannus musiikkitelevision kanssa tai kansalaisuuden tuoma etulyöntiasema.

Seitsemän uutisten suora lähetys tuntui kestävän ikuisuuden, vaikka todellisuudessa suora osuuteni kesti vain reilut kaksi minuuttia. Kun osuuteni suorassa lähetyksessä oli ohi, en jaksanut enää välittää ympärilläni olevista jenkkitoimittajista, armeijan sotilaista tai venäläisestä medias-

ta. Kaikki olivat jo nähneet minut tuskissani keinumassa. Olin varma, että halkean! Nousin vääntelehkien takaisin armeijan linja-autoon, joka nytkähti liikkeelle ja siirtyi kymmenen metriä eteenpäin tukikohdan teatterin ovelle. Vihdoin pääsimme vessaan. Se oli koko huippukokouksen paras hetki. Samaan aikaan, kun me toimittajat istuimme helpottuneina pöntöillä, salaisen palvelun koirat nuuhkivat kamerakalustoamme. Vannoin itselleni, etten enää koskaan juo kahta kuppia kahvia, jos joudun olemaan Yhdysvaltain salaisen palvelun kanssa tekemisissä.

Ahtauduimme takaisin armeijan valkoisiin busseihin ja mutkittelimme tukikohdan halki sotilaslentokentän kupeeseen, jonne oli pystytetty valkoinen teltta mediaa varten. Siitä alkoi kilpajuoksu lehdistötilaisuuteen. Jokainen televisiotoimittaja halusi saada mahdollisimman hyvän paikan kuvauskalustolleen ahtaalla mediakorokkeella, jotta kuvakulma television suorissa olisi mahdollisimman hyvä. Hetki muistutti sopuleiden massavaellusta. Osa kuvaajista yritti pikakävellä ja hillitysti piilotella juoksuaskeliaan. Toiset juoksivat täysillä kyynärpäitään hyväksi käyttäen, ja loput hölkkäsivät sen minkä jaksivat. Jälkimmäisillä oli usein raskain kalusto kannettavanaan. Minä kuvasin itse omat juttuni ja kuuluin usein niihin, jotka eivät muka juosseet. Etenin pikakävellen ja epämääräisesti harppoen. Lehtitoimittajien ei tarvinnut juosta, sillä he eivät tarvinneet jalustalleen paikkaa lavalta. Olin heille välillä kateellinen.

Kilpajuoksu voi kuulostaa dramaattiselta, mutta sitä tarvitaan maailman tapahtumien keskipisteessä. Tälläkin kertaa saman medialavan jakoivat kaikki paikalla olevat mediayhtiöt: suuret amerikkalaiset kuvausryhmät, keski-suuret televisioyhtiöt ja me yksinäiset videojournalistit. Etuni on, että olen lyhyt sopuli enkä ole muiden tiellä. Mummini sanoi, että lyhytteni johtuu liian vähäisestä perunan syömisestä. Pienenä Pohjois-Suomessa mummi tarjosi aina lihapullien kanssa kahta perunaa. Toinen oli elämiseen, toinen kasvamiseen. Söin vain yhden.

Minun taktiikkani on olla mukava muille – se säästää monelta kyynärpäältä. Tälläkin kertaa sain niin hyvän paikan kuin pystyin pienen median edustajana saamaan. Pystyitin jalustani *Kymmenen uutisten* suoraa varten amerikkalaisen Bloomberg Newsin ja Australian suurimman tv-kanavan väliin. Ainoastaan CNN ja NBC olivat edessäni paremmilla paikoilla, eikä se johtunut siitä, että he olisivat olleet nopeampia juoksijoita, vaan siitä, että heidän tuottajansa oli päästetty varaamaan paikkoja etukäteen.

Olin pakannut kameralaukkuuni kaikenlaisia välipaloja, sillä oli ollut epäselvää, kauanko olisimme jumissa lentotukikohdassa. Putinin avustajien mukaan keskustelut saattaisivat kestää jopa kuusi tuntia, joten olin helpottunut nähdessäni Valkoisen talon medialle järjestämät voileivät. Välipalahuoneessa venäläinen toimittaja kuvasi kännykällään tarjoiluja ja alkoi hekottaa suureen ääneen. Kun kysyin, mikä häntä naurattaa, venäläinen selitti on-

tuvalla englannilla, miten harhaanjohtavasti pöydällä olevien sipsipussien kalorimäärät oli ilmoitettu. Kalorimäärä koski vain yhtä annosta, vaikka jokaisessa pussissa oli sipsejä useamman annoksen verran. Tapaus huvitti myös venäläisen kollegaa, ja heidän reaktionsa saivat minutkin hymyilemään. Tilaisuudessa saattoi muutenkin aistia kahden kulttuurin välisen ristitulen. Venäläiset kävivät tämän tästä tupakalla, amerikkalaiset tyhjensivät sipsipusseja. Mediakorokekin oli jaettu kahtia. Vasemmalla puolella oli venäläinen media ja oikealla amerikkalainen.

Olin lataamassa puhelintani mediateltassa, kun lehdistöhuoneen ovet yhtäkkiä aukaistiin. Siitä alkoi uusi kilpajuoksu, tällä kertaa istumapaikoille. Onnistuin saamaan hyvän penkin, keskikäytävän vierestä. Sinne olisi helppo toimittaa kiertävä mikrofoni, jos sattuisin saamaan kysymysvuoron. Vieressäni istui aikaerosta väsynyt brittitoimittaja, joka ei osannut käyttää tuoleille jaettuja kuulokkeita. Toisesta napista käännettiin venäjää englanniksi, toisesta englantia venäjäksi. Painelin brittitoimittajan napit oikeaan asentoon, ja pian Trumpin erityislähettiläs ja ystävä Steve Witkoff käveli huoneeseen. Lähes kaikki nousivat ylös ja yrittivät saada lähikuvan tästä newyorkilaisesta kiinteistömogulista. Witkoff oli vierailut Putinin luona Moskovassa useita kertoja ennen Alaskan huipputapaamista. Hänellä ei ollut kokemusta diplomaatiasta eikä Venäjästä, mutta Trump oli laittanut hänet ratkaisemaan Euroopan verisintä konfliktia sitten toisen

maailmansodan. Witkoffin jälkeen lehdistöhuoneeseen saapuivat ulkoministerit Marco Rubio ja Sergei Lavrov sekä Trumpin neuvonantaja Valkoisesta talosta.

Kun Trump ja Putin astelivat huoneeseen, yllätyin, miten Putin otti koko huoneen haltuunsa. Hän myös puhui ensin, mikä aiheutti sähellystä kuulokkeiden kanssa. Moni amerikkalainen toimittaja oli olettanut, että isäntämaa aloittaisi puheenvuorot, kuten vakiintuneeseen käytäntöön kuului. Putin oli silmin nähden loistotuulella. Trump näytti puolestaan väsyneeltä, jopa pettyneeltä. Lopulta Trump puhui vain muutaman minuutin eikä suostunut ottamaan yhtään lehdistön kysymystä. Se oli poikkeuksellista Trumpille, joka yleensä jutteli mielellään toimittajien kanssa. Me toimittajat olimme hämillämme: lehdistötilaisuus, jossa ei voinut esittää yhtään kysymystä! Varsinkin, kun takana oli tuntien turvatarkastukset ja kauhea pissahätä tansseineen.

Historiallisesta ja odotetusta huippukokouksesta jäivät päällimmäisinä mieleen Putinin propaganda, maireus ja kasvojen liiallinen botox. Kuvaushetkellä Putin oli vain virnistellyt meille toimittajille. Kun Putinilta oli kysytty, miksi Trumpin pitäisi luottaa häneen, hän oli vain pyöritellyt silmiään. Trumpin nöyrytyminen Putinin edessä tuntui oudolta. En ollut nähnyt Trumpin antavan kenellekään muulle tällä tavalla tilaa parrasvaloissa. Tilanne oli todella hälyttävä. Sotaa käyvä Ukraina oli pahassa pulassa, ja sen suurin liittolainen Yhdysvallat flirttaili Venäjän kanssa.

Olin juuri päässyt takaisin lehdistöbussiin, kun näin, miten Trumpin Air Force One singahti taivaalle viereiseltä kiitoradalta. Trump oli matkalla takaisin Washingtoniin. Minunkin teki mieli kotiin New Yorkiin, mutta jouduin jäämään Alaskaan odottamaan, että Suomessa yö vaihtuisi päiväksi. Minun piti olla seuraavan päivän uutislähetyksissä kertomassa suomalaisille Putinin kanssa käytyistä neuvotteluista.

Kun ajoin sotilastukikohdasta takaisin Anchoragen keskustaan, mietin Trumpin presidenttikausia ja miten paljon ne olivat vaikuttaneet elämääni. Toimittajana minua uuvuttivat hänen jatkuvat hyökkäyksensä lehdistöä vastaan. Hän rajoitti riippumattoman median pääsyä tilaisuuksiinsa, uhkasi heittää liian uteliaita toimittajia vankilaan ja haastoi oikeuteen kriittisesti raportoivia mediataloja. Sateenkaariperheen äitinä minusta tuntui pahalta, että vähemmistöjen olo muuttui koko ajan ahtaammaksi. Pitkäaikainen FBI:n työntekijä kertoi saaneensa potkut, koska oli pitänyt Pride-lippua työpöydällään, ja naistoimittajia Trump saattoi haukkua rumiksi.

Mahani kurninta keskeytti ajatukseni. Menin Anchoragen keskustassa ravintolaan, joka oli kuuluisa alaskalaisesta ruijanpallaksesta. Söin rapeaa olutkuorrutettua kala-annostani samalla, kun editoin videota *Huomenta Suomeen* ja kirjoitin nettiartikkelia. Pari lähellä istuvaa Trumpin kannattajaa näki olkani yli kuvat sotilastukikohdasta ja tuli luokseni.

– Olitko oikeasti tuolla? Millaista siellä oli? he kysyivät innokkaasti kaljatuopit kädessään.

Esittäydyin suomalaiseksi toimittajaksi ja kuvailin tunnelmia lehdistötilaisuudesta. Kannattajat myönsivät, että Trump oli vaikuttanut televisiossa pettyneeltä, mutta he uskoivat Trumpin hoitavan asiat lopulta parhain päin. Kysyin, mitä he sillä tarkoittivat. Heille parhain päin tarkoitti Yhdysvalloille edullisesti. He eivät uskoneet, että Venäjä olisi aloittanut sodan. Trump oli vihjaillut Ukrainan provosoineen Venäjän hyökkäyssotaan, ja alaskalaiset Trumpin kannattajat pohtivat, oliko Zelenskyi diktaattori, sillä sellaiseksi Trump oli joskus häntä vihapäissään nimittänyt. Olin huomannut vuosien aikana, että yhä useammin jouduin korjaamaan täysin vääristyneitä käsityksiä historiasta. Ei ole salaisuus, ettei amerikkalaisten Eurooppa-tietämys ole kattavaa, mutta huolestuttavan monella on vääristyneitä oletuksia Ukrainasta. Esimerkiksi nämä alaskalaiset trumpistit kokivat Ukrainan saaneen Yhdysvalloilta jo liikaa. He olivat tyytyväisiä, että Trump oli luvannut lopettaa Yhdysvaltain osallistumisen ulkomaisiin sotiin.

Ensimmäisinä vuosinani kirjeenvaihtajana olin kuulut silloin tällöin puhuttavan salaliittoteorioista, mutta nyt sosiaalinen media, oikeistokanavat ja podcastit olivat täynnä disinformaatiota ja valheet levisivät entistä tehokkaammin. Moni ei uskonut edes Yhdysvaltain vaalien rehellisyyteen, vaikka todisteita vilpistä ei ollut. Tulin kui-

tenkin hyvin toimeen Trumpin kannattajien kanssa, ja alaskalaiset kaverukset olivat selvästi innoissaan kokemuksistani. He halusivat ostaa minullekin oluen, mutta jouduin kieltäytymään, sillä minun piti lähteä Anchoragen iltaan tekemään suoria lähetyksiä. Kello oli jo niin paljon, että Suomessa alkoivat aamu-uutiset.

Lyhyiden yöunien jälkeen luin puhelimeni näytöltä uutishälytyksen: Zelenskyi matkustaa eurooppalaisten johtajien kanssa Valkoiseen taloon. Huokaisin syvään. Uutinen oli kiinnostava, mutta se tarkoitti sitä, että minun olisi matkustettava suoraan Alaskasta Washingtoniin. Tapaamisen uutisarvo oli valtava juuri nähtyjen Putin-keskustelujen jälkeen. Lisäksi yksi paikalle saapuvista johtajista olisi Suomen tasavallan presidentti Alexander Stubb.

Mietin, miten kertoisin asiasta kotona odottavalle kolmivuotiaalle Almalle ja amerikkalaiselle vaimolleni Shoshille, joka oli ollut jo neljä yötä yksin Alman ja puolivuotiaan Liian kanssa. Almaa oli itkettänyt lähtöni. Shoshi oli askarrellut Almalle kalenterin, johon hän oli piirtänyt ruudun jokaiselle äidin poissaolopäivälle. Alma sai aina päivän päätteeksi rastittaa yhden ruudun kalenterista ja laskea, kuinka monta päivää oli vielä jäljellä. Nyt Shoshin täytyi piirtää kalenteriin lisää ruutuja.

Trumpiin liittyvät käänteet tapahtuivat usein perjantaisin tai viikonloppuisin. Se pisti viikkorytmini sekaisin.

Trumpin ensimmäisellä kaudella olin joutunut palkkaamaan itselleni terapeutin, koska olin tarvinnut apua työarkeni järjestämiseen. Hänen läpimurtonsa oli ollut iskostaa päähäni, että ainoa keino välttää työuupumus oli pitää viikonloput vapaana. Maksoin rahaa ihmiselle, joka muistutti minua, että kun on paiskinut hommia viisi päivää viikossa, voi olla kaksi päivää vapaalla. Se kertoi siitä, miten sekaisin työrytmini oli.

Alaskan huippukokouksestakin oli ilmoitettu perjantai-iltana kiireisen uutisviikon jälkeen. Olimme juuri istahtaneet koko perheen kanssa pöydän ääreen syömään aikaisista illallista, niin kuin pikkulapsiperheissä on tapana tehdä. Silloin puhelimeni piippasi: Putin ja Trump tapaa-
vat Alaskassa. Se, että tapaamispaikaksi vahvistui Alaska, tarkoitti käytännössä sitä, että illalliseni jäi siihen. Singahdin työhuoneeseen ostamaan kiireesti lentoja ja varaamaan majoitusta. Olin ollut Alaskassa aiemminkin ja tiesin, että New Yorkista lähtee tasan yksi suora lento päivässä. Tiesin myös, että elokuussa matkailusesonki oli kuumimmillaan ja hotellit valmiiksi täynnä.

Ennakkokäsitykseni osui oikeaan: lähes kaikki paikat olivat täynnä, ja tarjolla olevista hotellihuoneista sai maksaa Lapin lisäksi enemmän. Alma kiipesi syliini painelemaan tietokoneen näppäimiä, kun viimeistelin varausta. Yritin selittää kolmivuotiaalle, että äidin piti taas tehdä vähän iltatöitä, mutta taapero huusi "EIKÄ" ja jatkoi näppäimistön hakkaamista.

Kun laskin Almalle iltakylpyä, mietin, kuinka paljon Yhdysvallat – ja minä itse – olimme muuttuneet viimeisten vuosien aikana. Olin muuttanut Yhdysvaltoihin yli vuosikymmen sitten. Silloin maata johti sen ensimmäinen afroamerikkalainen presidentti Barack Obama. Valalla oli ajatus, että kehitys on ehkä hidasta mutta väistämätöntä ja että edistystä tapahtuisi tasa-arvossa, tieteessä, vähemmistöjen oikeuksissa ja ihmisten turva verkoissa – ellei koko maassa, niin ainakin New Yorkissa.

Olin nuori lapseton kolmekymppinen. Nautin vapaa-ajasta, spontaaneista työmatkoista ja siitä, että oli aikaa brunseille tai drinkeille. Obama ei hallinnut Suomen uutisotsikoita tauotta. Presidentti ei uhannut poliittisia vastustajiaan huvikseen kuolemantuomiolla, maannut toimittajia vihollisiksi tai hylännyt kansainvälisiä liittolaisiaan. Minulla oli lyhytaikainen toimittajaviisumi, ja koko maailma tuntui mahdolliselta.

Viimeistään Trumpin toinen kausi oli pyyhkinyt pois uskon siihen, että suunta olisi väistämättä eteenpäin. Iskulause ”Make America Great Again” (MAGA) haikaili mennyttä ”parempaa aikaa”, samoin moni konservatiivi. Aikaa, jolloin miehet tekivät työt, naiset hoitivat kodin ja syrjintä oli avoimesti sallittua. Aikaa, jolloin maahanmuuttajia oli vähemmän, valkoihoisia enemmän, emmekä me seksuaalivähemmistöjen edustajat saaneet mennä naimisiin tai hankkia lapsia. Vuosikymmen sitten en osannut kuvitellakaan, että kasvattaisin lapsia maassa,

jonka demokratia oli murenemassa. Nyt olin tämän maan kansalainen ja pyöritin sateenkaariperhettä Trumpin Yhdysvalloissa.

Havahduin ajatuksistani, kun vesi läiskähti jalalleni. Alman amme oli vähällä tulvia yli. Alma oli hiippailut viereeni potalle, ja autoin häneltä sukat jalasta. Ojentaesani hänelle kylpyleluja mietin monen amerikkalaisen taivoin: kenelle Amerikasta ollaan jälleen tekemässä mahtavaa?

2. MARI GOES TO AMERICA

Oli kostean lämmin ilta elokuussa 2014, kun taksini saapui antamaani osoitteeseen New Yorkin Brooklynissa. Katua reunustavat tuuheat puut söivät katulamppujen valon, ja meillä oli kuljettajan kanssa vaikeuksia löytää oikeaa ovea. Pesulan vierestä talon roska-astioiden takaa erottui lopulta tumma metalliovi, jossa oli etsimämme numero. Nostimme matkalaukkuni, kamerakassini ja -jalustan auton takakontista. Siinä oli koko omaisuuteni, kun muutin Suomesta Yhdysvaltoihin.

Olin sopinut kuljettajan kanssa hinnasta jo etukäteen ja nyt ojensin hänelle sovitun palkkion. Soitin kämppekaverileni Olalle, jolla kesti hetki tulla aukaisemaan ovi. Sisällä ymmärsin miksi. Asuinhuoneisto oli iso. Siihen kuului rakennuksen koko kolmas ja neljäs kerros. Ylös piti kiivetä vanhoja ja narisevia puuportaita pitkin. Portaikko oli paikoin niin kapea, että suuri matkalaukkuni raapi seinää. Kun saavuimme neljänteen kerrokseen, huomioni kiinnittyi vanhaan puulattiaan, joka oli aivan vinossa. Vintage-tyyppisen lattialampun kupukin roikkui kallellaan. Olan kaveri tuli

auttamaan matkalaukkujen kanssa viimeiset rappuset. Painava kamerajalusta herätti heti keskustelua, sillä putkilon mallinen kassi muistutti aselaukkaa. Vielä enemmän huomiota herätti siihen kiinnitetty MTV:n käyntikortti.

– Oletko oikeasti musiikkitelevisio MTV:n toimittaja? Kuvaatko sinä itse tv-juttusi? he ihmettelivät. – Miten saat kannettua mukanasasi tämän kaiken?

Selitin, että MTV-kirjainyhdistelmä tulee suomen kielen sanasta mainostelevisio, ei musiikkitelevisiosta. Siinä vaiheessa en osannut kuvitella, kuinka monta kertaa joutuisin selittämään saman asian, sillä kirjainyhdistelmä MTV näkyi myös mikrofonissa, jota kannoin jokaisella kuvauskeikalla. Kysymykset olivat kuitenkin täysin perusteltuja, sillä he eivät tienneet minusta paljoa enkä minä heistä. Olimme tavanneet Olan kanssa vain kerran Skype välityksellä. Jo Skypessä minulle oli selvinnyt, ettei Ola tiennyt Suomesta mitään.

MTV:llä ei ollut kirjeenvaihtajalle valmista vuokra-asuntoa, toisin kuin monella muulla isolla mediatalolla. Washingtonin lähialueella asunut avustaja oli muuttanut pois maasta, ja minun piti itse löytää asunto. En tuntenut kaupungista kuin tutun tuttuja ja ajattelin, että kimppäkämpä olisi minulle hyvä vaihtoehto. Kaipasin seuraa ja paikallistietoa ja lisäksi halusin säästää asuinkustannuksissa.

Ehdimme vaihtaa kuulumisia muutaman minuutin, kun Ola kiljahti ja perässä kaveri. Hetken hämmennyksen

JOURNALISTI JA ÄITI MURENEVASSA DEMOKRATIASSA

Kuvittele ryömiväsi salakuljettajien tunnelissa aamu-pahoinvoinnin kanssa, tekeväsi suoraa lähetystä keskellä raskaasti aseistettua ääriyhmää, kuljettavasi lastasi vartijoiden ohi päiväkotiin – ja saavasi murhaavan katseen Donald Trumpilta.

Rohkeassa omaelämäkerrassaan kirjeenvaihtaja Mari Karppinen kuvaa työtään ja perhe-elämäänsä rehellisesti ja itseironisesti. Hän paljastaa, mitä tapahtuu suorien lähetysten kulisseyksissä, Trumpin kannattajien kokoontumisissa ja vallan kabineteissa. Karppinen avaa myös oven lapsiperhearkeensa New Yorkissa ja kertoo, millaista on olla seksuaalivähemmistöön kuuluva naistoimittaja ja äiti Trumpin Amerikassa. Teos tarjoaa uudenlaisen näkymän Yhdysvaltoihin ja siihen, miten suurvallan muutokset heijastuvat myös Suomeen.

MARI KARPPINEN tunnetaan MTV:n Yhdysvaltain-kirjeenvaihtajana ja palkittuna dokumentaristina. Hänen pitkä kirjeenvaihtajauransa Yhdysvalloissa ulottuu Barack Obaman ajoilta nykypäivään. Oulusta maailmalle lähtenyt Karppinen asuu perheineen Brooklynnissa.

www.tammi.fi

99.1

ISBN 978-952-04-7650-2